

Onze courant

K. NOREL

DE KLEINE *Kroniek*

EEN BRIEF UIT HET BUITENLAND

Deze keer schrijven we niet *over* het buitenland, maar *uit* het buitenland. We zijn in Sfax. Jullie hebt nooit van die stad gehoord? Nu ik een maand geleden ook nog niet. Het is een havenstadje, niet zo ver van Tunis. Nu weten jullie het misschien een beetje beter, voorzover je tenminste bij aardrijkskunde Noord-Afrika al hebt gehad.

We zijn hierheen gevaren met een kustvaarder, zo'n schip dat tussen een binnenvaartschip en een zeeschip in ligt, geen grote boot dus. En we hebben stormweer gehad. In de Golf van Biscaje een beetje, op de Atlantische Oceaan wat meer en in de Middellandse Zee, toen we dachten, dat we zomer zouden krijgen — 't was in het begin van Maart — ging het nog veel harder waaien. Ons scheepje heeft geslingerd en gedanst zodat ik bijna uit mijn kooi gerold ben. Er stond een hoge deklast hout op het dek, maar de golven vlogen daar nog overheen, en er zijn verscheidene planken overboord gespoeld. Bij het middageten was de tafel gedekt, niet met een tafellaken, maar met een houten raam, waarin de schalen en de borden precies pasten; omdat ze anders van tafel zouden glijden, maar toch moesten we onze borden nog op de knieën nemen, want staande op de tafel schommelde de soep er overheen. Ik kon niet schrijven, want de pen schoot naar omhoog, wanneer hij naar beneden moest en mijn stoel wankelde onder mijn zitvlak; bij het lopen moest je je als een dronken man aan ieder steunsel vasthouden, en bij de bank gekomen, waarop je wou gaan zitten, viel je eerst haast achterover, om dan met een smak erop neer te ploffen.

Wat een reis! zullen jullie zeggen.

Het was een *fijne* reis! De zee is nooit zo mooi als wanneer ze onstuimig is. In de Golf van Biscaje zag je in het schuim, dat om het schip bruiste, de fraaiste tinten heel licht blauw. In de Atlantische Oceaan verdwenen de vissersschepen achter de golven, zodat je alleen de topjes van hun masten zag en reden ze het

volgend moment hoog op een golf-top. Daar ploegden de grote tankers diepe voren in de hoge zee, zodat het schuim tot over de brug heen stroomde. Daar waren wij zelf het ene ogenblik omringd door waterbergen en hadden het volgende moment het wijidste uitzicht over de felbewogen zee. En in de Middellandse Zee was het prachtig om de golven hoger en hoger te zien worden onder de opkomende storm; eerst hadden ze kleine, toen grote witte kuiven op, en eindelijk stroomde het water uit het water. Toen woei het hard en floot de wind met een hoge fluittoon door het wand en sprongen de golven van twee kanten tegelijk over het schip en rukten aan de deklast, en ofschoon die juist opnieuw en stevig was gesjord, gingen er toch planken over boord. Het was buiig. Soms stroomde de regen, maar even later straalde de zon. En toen was de Middellandse Zee zo schoon! Staalblauw was het water en helderwit het schuim; daartussen een heerlijk lichtblauw — nog doorschijnender dan we in de Golf van Biscaje hadden gezien — daarachter de grauwe bergen van Noord-Afrika. En daarboven een heerlijke regenboog, zo klaar en scherp en kleurrijk als ik hem nog nimmer had gezien: oranje en groen en blauw en paars en rood, en al die kleuren scherp en helder, van horizont tot horizont en hoog de hemel in. En rondom die boog een tweede boog, nog hoger en breder, maar niet zo helder van kleur.

Als je de schoonheid van de zee bij zon en storm ziet, dan word je stil en klein en dan wordt God voor je besef weer groot:

*Hoe groot zijn, Heer, Uw werken,
Hoe wijs is Uw beleid!*

Vol bewondering heb ik geneuried, in het stuurhuis staande. Voor zulk een schouwspel heb je best enkele kleine ongemakken over. Bijvoorbeeld dat het dampspel, dat ik speelde met de kok, juist toen het spannend werd, plotseling uit was, doordat het bord met de stenen van de tafel zeilde, of dat ik wakker werd, doordat ik in mijn kooi van rechts naar links en van links naar recht rolde en me stevig vast moest houden om er niet uit te slingeren.

Pas bij Kaap Bon — kunnen jullie hem vinden in je atlas? 't Is dicht bij Tunis — kwamen we in kalmer water en toen ontmoetten we ook Afrika: Arabische vissers, in hun vreemde en kleine, maar wel sierlijke bootjes. En op het midden van de tiende dag kwam Sfax in 't zicht.

Nu is mijn ruimte vol, en ik heb jullie nog niets van Sfax verteld, van de oude stad met de hoge muren,

... En we hebben stormweer gehad

de torens en kantelen; met de nauwe straatjes en de vele winkeltjes werkplaatsjes; met de gesluisde vrouwen en de mannen met feitelijke hoofddoek en in lange mantels: de straat der smeden en de straat der schoenmakers, de straat der schrijvers, niets van zijn omgeving; van de dersen met hun kudde, van kamelen, die statig langs de wadstappen en de ezels, die vlug trillen met een dikke Arabier op rug, van de tuinen met amandelen en de grote olijvenhoven.

Maar dat komt, jongelui. En schien vertel ik jullie ook nog wat over Tunis en Malta en nog meer... En misschien kan daar ook nog wel een paar plaatjes bij, wanneer de hoofdredacteur goed vindt.

Dit was maar een begin.

EEN NIEUW BOEK VAN W. G. VAN DE HULST

Naar wij vernemen is de bekende kinderverteller W. G. van de Hulst één dezer dagen gereed gekomen met het samenstellen van een prachtig boek voor onze kleuters „Het nieuwe voorleesboek”.

Zijn zoon de kunstschilder W. van de Hulst Jr is nu bezig aan kleurplaten en tekeningen die de koring van het boek nog zullen verhogen.

Het geheel wordt een pendant „Het grote voorleesboek”, dat jaren geleden verscheen.